

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 4560/2022
12.01.2023. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Марине Милановић, председника већа, Јелице Бојанић Керкез, Весне Станковић, Катарине Манојловић Андрић и Гордане Џакула, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., кога заступа Славко Попивоца, адвокат из ..., против тужених ББ из ..., ВВ из ..., ГГ из ... и ДД из ..., ради стицања без основа, одлучујући о ревизији тужених изјављеној против решења о трошковима парничног поступка садржаног у другом ставу изреке пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 1469/20 од 13.05.2021. године, у седници већа одржаној дана 12.01.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужених изјављеној против решења о трошковима парничног поступка садржаног у другом ставу изреке пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 1469/20 од 13.05.2021. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против решења о трошковима парничног поступка садржаног у другом ставу изреке пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 1469/20 од 13.05.2021. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П 5264/19 од 18.11.2019. године, исправљеном и допуњеном решењем истог суда П 5264/19 од 20.01.2021. године, првим ставом изреке, делимично је усвојен тужбени захтев. Другим ставом изреке обавезане су тужене ВВ, ГГ и ДД да на име стицања без основа тужиоцу исплате износ од 314.137,80 динара са законском затезном каматом од дана пресуђења 18.11.2019. године до исплате. Трећим ставом изреке одбијен је тужбени захтев којим је тражено обавезивање тужене ББ да заједно са туженима ВВ, ГГ и ДД на име стицања без основа тужиоцу исплати износ од 314.137,80 динара са законском затезном каматом од дана пресуђења 18.11.2019. године до исплате. Четвртим ставом изреке утврђено је да је тужилац власник означених покретних ствари, па је обавезана тужена ББ да исте преда тужиоцу. Петим ставом изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев којим је тражено обавезивање тужене ББ да на име противвредности означених покретних ствари тужиоцу исплати укупан износ од 215.800,00 динара са законском затезном каматом од пресуђења до исплате. Шестим ставом изреке обавезане су тужене да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплате износ од 373.218,76 динара. Седмим ставом изреке одбијен је захтев тужених за ослобађање од обавеза плаћања судских такса.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 1469/20 од 13.05.2021. године, делимично је усвојена жалба тужених, па је пресуда Основног суда у Новом Саду П 5264/19 од 18.11.2019. године, исправљена и допуњена решењем истог суда П 5264/19 од 20.01.2021. године, преиначена тако што је одбијен као неоснован тужбени захтев у делу којим су обавезане тужене ВВ, ГГ и ДД да на име стицања без основа тужиоцу исплате износ од 314.137,80 динара са законском затезном каматом од пресуђења до исплате, и одбијен је тужбени захтев за утврђење да је тужилац власник преко $\frac{1}{2}$ идеална дела означених покретних ствари, па је обавезана тужена ББ да тужиоцу исте преда у супосед, уместо у искључиви посед, док је у преосталом делу жалба тужених одбијена и жалбом побијана пресуда потврђена. Другим ставом изреке преиначена је одлука о трошковима поступка тако што је одлучено да свака странка сноси своје трошкове парничног поступка. Трећим ставом изреке обавезан је тужилац да туженима накнади трошкове жалбеног поступка у износу од 18.000,00 динара.

Против правноснажног решења о трошковима парничног поступка донетог у другом степену тужене су сходно члану 404. ЗПП благовремено изјавиле ревизију.

Разматрајући дозвољеност изјављене ревизије у смислу члана 404. ЗПП („Службени гласник РС“ број 72/11...18/20), Врховни касациони суд је оценио да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној.

Према одредби члана 404. става 1. ЗПП ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права, а према ставу 2. испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије оцењује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Поступајући на основу цитиране законске одредбе Врховни касациони суд није дозволио одлучивање о посебној ревизији. Разлози ревизије не указују на потребу новог тумачења права, а нема потребе за разматрањем правних питања у интересу равноправности грађана, ни правних питања од општег интереса, нити је потребно уједначавање судске праксе. Трошкови поступка представљају споредно потраживање које не чини главни захтев и различити су за сваки случај посебно, па не могу бити предмет оцене права на изјављивање ревизије у смислу уједначавања судске праксе.

На основу изнетог, Врховни касациони суд је оценио да нису испуњени услови из члана 404. става 1. ЗПП и одлучио као у првом ставу изреке.

Испитујући дозвољеност изјављене ревизије, у смислу члана 410. става 2. тачке 5. у вези члана 420. став 6. ЗПП, Врховни касациони суд је оценио да ревизија није дозвољена.

Према одредбама члана 28. ЗПП за утврђивање права на изјављивање ревизије меродавна је само вредност предмета спора главног тужбеног захтева, а камате, уговорна казна и остала споредна тражења, као и трошкови поступка не узимају се у обзир ако не чине главни захтев.

У конкретном случају ревизија је изјављена против решења о трошковима поступка. Трошкови поступка не чине главни захтев, већ представљају споредно потраживање, и не узимају се у обзир приликом утврђивања права на изјављивање ревизије, па је Врховни касациони суд установио да ревизија није дозвољена.

Без обзира на то што је првостепено решење преиначено, у ком случају би по измењеном члану 403. ставу 2. тачки 2) ЗПП ревизија увек била дозвољена, у овој парници ревизија није дозвољена, јер из напред наведених законских одредаба произлази да ревизија изјављена против споредних тражења није дозвољена, па специјално правило искључује примену општих правила.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 413. ЗПП, одлучио као у другом ставу изреке.

Председник већа-судија
Марина Милановић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић